

373. Landshammar, Spelviks sn, Rönö hd.

Litteratur: J. Bureus, Fa 6 (Sudromannia n:r 16), Fa 5 n:r 517.

Bureus omtalar tre runstenar vid Landshammar. Två av dem (»Sudromannia» n:r 15 och 17) äro tydligen identiska med de båda kända stenarna Sö 167 och Sö 168. Den tredje är däremot icke omtalad i någon annan källa. Det finns emellertid ingen anledning att betvivla Bureus' uppgift, ehuru han tyvärr ej meddelar någon avbildning av stenen. Den stod »Widh byen sammastedes», och inskriften uppges ha varit: **riitraspisi : aikititsifr**. Möjligen kunna dessa runföljder tolkas som . . . *ræispi stein at Ketil . . .*, d. v. s. »... reste stenen efter Kättil . . .»

374. Tystberga, Tystberga sn, Rönö hd.

Pl. 212.

Vid en besiktning sommaren 1936 av runstenen Sö 173 i Tystberga hage, observerade fil. lic. I. Schnell ett några meter Ö om runstenen i åkern liggande stenblock. Detta vändes, och det visade sig då, att den undre ytan bar runinskrift. Då båda stenarna voro hindersamma för jordbruket, begärde markägaren, att de skulle flyttas. Sedan platsen blivit noggrant undersökt och kartlagd, medgav Riksantikvarien, att runstenarna skulle få resas på en plats ungefär 60 m. N om den ursprungliga, utanför åkern i sydkanten av skogshagen, invid norra sidan av vägen från Tystberga kyrka till Ekensholm och Älghammar.

I Lucas Gadds relation 1667 i *Ransakningarna* (se ovan sid. 133) finnes endast en runsten omtalad i Tystberga hage (»een flaat steen liggiandes, med Runaskrift rijtadh, men mossa påwäxt, at den inthet stort skönias kan»), men därjämte två andra stenar (»een annan stoor flaat och slät sten som står på sned» och »een fyrakantig stor steen»). Peringskiöld fann vid sitt besök kort därefter endast en runsten, Sö 173. Tydligen har redan då Sö 374 legat kullfallen med inskriften dold i marken. Säkerligen är det den som åsyftas med relationens »een fyrakantig stor steen». I närheten av de båda runstenarna fann man 1936 två stora hällar utan inskrift. Av de i relationen omtalade »stenraderna» fanns ingenting kvar.

Höjd 2,15 m., bredd (över mitten) 1,15 m. Toppen av stenen med en del av ristningen är avslagen. Den hade hösten 1936 icke kunnat återfinnas. Ytan är mycket skrovlig och ojämn. Ristningen, som aldrig synes ha varit djupt huggen, är grund och hårt vittrad, delvis synnerligen svårläst. Bäst bevarade äro runorna utefter v. sidan. I mitten ett kors av S:t Georgstyp.

Inskrift:

. . . ---**l-t-r-isa**·**stain**·**-ftir** **mana muskurupur**·**tufialtr risti runar**||. . . **f--kopan f-p** . . .
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

. . . *let ræisa stein æftir Manna*, . . . [b]roður. [S]tyfialdr(?) risti runar . . . *godan fað[ur]* . . .

». . . lät resa stenen efter Manne, broder till . . . Styvjald ristade runorna. . . gode fader . . .»

Till läsningen: Före 4 l kan endast tre raka staplar spåras. Namnet på den som rest stenen är sålunda förlorat. Av runan 5 finns endast nedre delen av en hst i behåll, av 8 likaså en hst. 17—21 äro mycket svaga. F. o. m. 22 m t. o. m. 37 u äro alla runorna fullt säkra; särskilt tydliga äro 30—37 **urupur·tu**. F. o. m. 38 f stå runorna tätare, mera sammanträngda än i den egentliga minnesskriften. De äro svagare, men torde alla vara fullt säkra.

Framför 31—35 **rupur** saknas uppenbarligen ett b. Möjligen har ristaren, som varit mindre runkunnig, använt en förskrift, exempelvis på en träskiva, och därvid förvillats av likheten mel-